

VED TRO, MOSES

 Takk skal du ha, broder Neville. God morgen, folkens. Det er godt å være her i dag i tabernaklet. Og jeg tenkte kanskje at hvis jeg fikk broder Neville til å tale i morges, ville jeg prøve i kveld. Og derfor kikket jeg tilbake på en søndagsskoleundervisning for denne morgenen. Og for en . . . Om Herren vil, vil vi prøve å—å ha denne søndagsskoleundervisningen.

² Nå, det har gått to uker nå, omtrent, siden jeg kom hjem. Og har vært veldig nervøs, som dere har forstått, jeg ble fullstendig utslitt ute på feltet og kunne nesten ikke fortsette videre. Og derfor måtte jeg komme hjem bare for å hvile litt. Og jeg tilbrakte cirka tre dager nede i Wolf Creek Dam, nede i Kentucky, hvor jeg ble født. Jeg tenkte: “Åh, jeg føler meg helt fantastisk nå. Jeg har det bra.”

³ Og jeg kom hjem igjen, og den første lille tingen som møtte meg, var en slags statlig sak om inntektsskatt. Jeg gikk helt til bunns igjen. Så jeg skjønnte at det ville ta mer enn bare en uke eller to å få hvilt seg skikkelig.

⁴ Og tjenesten min er i ferd med å endre seg nå. Og jeg har ingen planlagte møter. Og det er grunnen til at jeg har trukket meg litt tilbake, og tenkte at jeg nå i de neste ukene bare ville ta en hvilepause, fullstendig hvile og vente på Herren.

⁵ Og mange av dere her inne, som er gamle i tralten, som har vært med oss så lenge, husker det som Herren har sagt til oss, Han har alltid utført det Han sa Han ville gjøre.

⁶ Husker da vi i begynnelsen, i kirken her, morgenen da vi la tabernakelsteinen, hvordan Han . . . Det er skrevet og ligger i steinen, på forsatsbladet i Bibelen min. Den morgenen, den store visjonen, sa: “Dette er ikke ditt tabernakel.”

⁷ Jeg sa: “Hvor er det, Herre?” Han satte meg ute under himmelen. Og en Røst kom. Og jeg kikket og så de tre korsene, som trærne og frukten på dem, og så videre. Dere vet hva visjonen er. Den ble skrevet ned, for mange år siden.

⁸ Tok opp en gammel bok der oppe, her om dagen, og leste noen av tingene som Herren hadde sagt, forutsagt; som allerede har skjedd. Om dette ungdomsgreiene, og om hvordan krigen ville ende, og alle de tingene som har kommet.

⁹ Bare de to tingene igjen, i en av de store profetiene. Det er om at biler vil være på veien med fjernkontroll, ser ut som et egg, bare at du ikke kjører den. Den styrer seg selv. Og så vil det stå fram en mektig kvinne, for Amerika er en kvinnenasjon. Og det vil . . . En mektig kvinne vil reise seg, og bli president eller

noe slikt, i nasjonen. Og så vil det komme en total tilintetgjørelse. Hele nasjonen vil bli utslettet.

¹⁰ Og det, jeg forutsier . . . Nå, det er ikke Herren som sier dette. (Det andre, om kvinnen, det er, er Herren.) Men jeg forutsa i 1933, at verden ville bli totalt utslettet før '77.

¹¹ Så jeg visste ikke da at de hadde noe som kunne utslutte den, slik de har nå, men jeg så nasjonen i total utslettelse, bare stubber av trær og sånne ting igjen.

¹² Så det er på vei. Og hvis alle disse andre tingene har skjedd akkurat som Han sa, så vil det skje også, er akkurat som Han sa i Skriften her, det Han sier, hvis Kristus kom første gang, vil Han komme den andre gang. Og alt det Han sa, vil skje. Og ser dette passe rett inn og vet at vi . . . det er like før nummeret vårt blir ropt opp, som en nasjon, og vet at det er like før Menigheten går i Bortrykkelsen. Det beveger hjertet til en forkynner, eller enhver lekmann, å vite at vi er i denne dagen og tiden vi lever. Det er den største tiden noen person noensinne har levd på jorden, er akkurat nå; det vil si for Menigheten. Så jeg ønsker virkelig dine bønner.

¹³ Og så så jeg i tabernaklet, og jeg så at de hadde . . . skulle ha noen gjenvalg og slikt, i menigheten, for noen i styret og så videre.

¹⁴ Og—og menigheten trengte et lite møte, en liten omrøring. Og dere har alltid vært vennlige mot meg og velsignet meg. Og ved at jeg har vært her, det virker å ha vært en velsignelse for dere. Og jeg er sikker på at det å være sammen med dere, har vært en velsignelse for meg. Og dere har alltid akseptert det jeg har sagt som Sannheten, slik jeg så det i Gud. Og jeg—jeg setter pris på det.

¹⁵ Så begynte jeg, og da ville jeg finne ut og få ryddet opp i menigheten vår, i styrene, og deretter for valgene og så videre. Og så—så tenkte jeg, etter det, at jeg ville dra ut og få hvilt meg litt før jeg drar tilbake på misjonsmarken igjen.

¹⁶ Hold det imellom dere. Nå, det er ikke for utenforstående. Det er for dette tabernaklet. Vi ønsker et møte med dette tabernaklet, slik at alt, og enhver feil, alle ting som har skjedd, og kanskje litt misnøye mellom den ene og den andre; disse, jeg skal ta for meg hver enkelt av dem og stille dem overfor det. Så hvis du ikke vil møte det, bør du forlate området; for du vil bli stilt overfor hver miste del av det, slik vi pleide å gjøre det her i tabernaklet. Og alt skal rettes opp i, for vi er brødre og søstre som har tatt del i nattverd, Kristi Legeme, over velsignelsens bord. Og det er ikke annet enn djevelen som vil forårsake det som er galt, og vil skape såre følelser, eller splittelse, eller noe slikt. Og jeg tar med vår broder Neville, og vi går fra sted til sted og fører de ulike grupperingene sammen, til det gamle tabernaklet er tilbake, på beina igjen, for å gå videre for Guds Rike. Nå, dette er, grunnen

til at jeg sa dette, er fordi det gjelder vår egen lille gruppe her denne morgenen.

¹⁷ Og nå skal jeg hvile meg litt, og komme tilbake så raskt jeg kan. Da regner jeg med å dra ut på misjonsfeltet igjen. Og denne gangen, om Herren vil, vil jeg ta det lille vi har samlet inn av midler, og så videre, fra meg selv, ut i . . . dette misjonsprogrammet i utlandet. Og skaffe meg et nytt telt og litt nytt utstyr, og begynne på misjonsfeltet. Ikke fra menighet til menighet, men å kunne gå på våre egne møter.

¹⁸ Nå, ikke for å ringeakte brødre som har invitert meg, det er fantastisk. Men som regel ser man i disse stevnene, de sier at du kommer til å være der, og så kommer alle vennene dine inn, og så er det veldig mye mas om å gi penger. Det bare lopper disse menneskene. Jeg har nettopp begynt å finne ut av det, skjønner du. Så det er—det er ikke riktig. Vi vil ha et sted hvor vi kan samle dem. Du trenger ikke ta med pengene dine. Bare kom selv og—og tjen Herren. Skjønner? Og så nå . . .

¹⁹ Og tjenesten min har fått en endring akkurat nå. Dere husker da jeg pleide å ta tak i personens hånd, og bare stod der, og Herren fortalte meg hva problemet deres var. Sa: "Så ville det skje, at du kjenner hemmeligheten til folks hjerte." Hver og en av dere vet at det har skjedd helt nøyaktig slik Det sa. Nå, dette er neste trinn, som er blitt profetert og forutsagt, som kommer til å være langt utover noe av Det, ser dere. Og det er akkurat nå i forandringen.

²⁰ Og det er grunnen til at satan kjemper imot meg med inntektsskatten, og prøver å fortelle meg, regjeringen, at jeg skylder inntektsskatt på hver krone jeg fikk inn, som forkynner, helt fra tjuesyv år siden, da jeg gikk inn i tjenesten. Det stemmer ikke, for det har gått gjennom menigheten her.

²¹ Jeg er tillitsmannen i denne menigheten. Det er helt riktig. Det står i registrene her. Så, da, hvis jeg er kassereren i denne menigheten, så er det ingenting i verden . . . Regjeringen har ikke noe med det å gjøre. De stiller ikke spørsmål ved menigheten. De stiller spørsmål ved at jeg er kasserer i menigheten. Og tillitsmennene har signert et papir som ligger i banken der, at alle midlene mine . . . I stedet for å ha min egen stiftelse, lot jeg det gå gjennom menigheten min her, for den er automatisk en stiftelse uansett.

²² Og ved å gjøre det, hjelper det meg å ikke løpe fra menigheten og forlate den, og gå ut og ingenting ville være her. Etter at jeg lovet folket at jeg ville komme tilbake til menigheten, gang på gang, og hjelpe dem. Det er grunnen til at jeg holdt det slik, fordi jeg ga et løfte til dere. Det er derfor jeg gjør det på den måten, i stedet for å ha noe personlig. Så hvis du gjør det, gjøres det til en organisasjon. Og jeg er helt imot organisasjon. Så jeg—jeg

vil holde det akkurat slik det er, i Guds hender, slik at vi kan gå videre for Guds Rike.

²³ Nå, denne morgenen ønsker vi å studere dette velsignede gamle Ordet, og tro.

²⁴ Nå vil jeg også si . . . Jeg ser broder Egan og mange, noen av tillitsmennene som sitter her, etter at vi hadde vårt tillitsmannsmøte, her om kvelden; det er sant, jeg erklærer offentlig for menigheten, at hver og en av dere ikke lenger er en—en utnevnt tillitsmann. Dere er valgte tillitsmenn, og navnet deres står i bøkene. Ja vel.

²⁵ Og nå skal de ha litt mer valg av—av diakoner, og så videre. Og broder Neville vil kalle dem inn umiddelbart etter dette møtet, ja vel, og for kassereren og så videre, idet vi ordner opp i menigheten. Gjør den, alt i bakgrunnen, klart, så vi kan ta imot en vekkelse når den kommer.

²⁶ Nå, rett før vi går tilbake til sidene her, for vår søndagsskoleundervisning, til dette herlige Ordet fra den levende Gud, la oss bare bøye hodet et øyeblikk, mens vi snakker med Forfatteren av denne Boken. Og legg til side hver tanke nå, alt som er i motsetning, som vil hindre deg i å få en velsignelse.

La oss be.

²⁷ Den aller helligste og rettferdige Gud, inn i ditt velsignede høytidelige Nærvær kommer vi nå, og gir Deg livene våre og sjelene våre—våre og kroppene våre og tjenestene våre og talentene våre. Og alt vi har, legger vi fremfor Deg. Og når Du ser på oss, Herre, om det er noen synd som er naken og ubekjent, vil vi be Deg, Herre Gud, om at Du vil anvende Blodet til Din Sønn, Jesus, på et slikt sted. For vi innser at vi i oss selv er utilstrekkelige, og der er det umulig for oss å klare oss selv. Men vi stoler fullstendig på Hans dyrebare Blod og at Hans nåde gjelder på våre vegne, slik at vi uverdige syndere kan komme frimodig inn i Ditt Nærvær en dag og bringe dette Blodet fra Herren Jesus foran oss. Som Du tidligere har anerkjent som Blodet til Din enbårne Sønn, og har gitt løftet om at: "Gjennom Ham, hvis vi bekjenner syndene våre, skal vi bli rettferdiggjort ved Hans nåde."

²⁸ Og nå vil vi be, Herre, om at Du må tilgi oss ethvert feiltrinn, enhver synd av overtredelse eller unnlåtelse, overtredelse, at hvis noen ond tanke har gjennomført sjelen vår, fra djevelens brennende piler, at Du må drive bort denne onde fienden av Deg og av Ditt folk.

²⁹ Og vi ber om at Du vil sende Den Hellige Ånd til å ta tak i Ordet på dette tidspunktet, idet vi overgir oss selv som redskaper, slik at Du kan tale gjennom oss og høre gjennom oss, Ditt Ord. Og må vi til gjengjeld motta Det som fra Deg, og forlate dette stedet i dag, og kjenne at vi er blitt rejustert til Kristi sak; slik

at vi kan være bedre skikket for møtet i kveld og i morgen, på grunn av Den Hellige Ånds besøk.

³⁰ Velsign våre brødre overalt, menighetene over hele verden, som holder frem Livets Ord i denne onde tid. Vi føler at det ikke er mye tid igjen til å arbeide, for natten kommer snart. Krigsskyene kommer til syne igjen. Det onde er nær, og vi ber om at Du lar oss arbeide som aldri før. La våre slitne kropper få hvile, Herre, og send oss tilbake i kampen. For vi ber om det i Herren Jesu Navn, og for Hans skyld ber vi. Amen.

³¹ Mens vi åpner Bibelen denne morgenen, til det—til det 11. kapitlet i Hebreerbrevet.

³² Onsdag kveld snakket vi om det 7. kapitlet i Hebreerbrevet, om “Melkisedek, som var uten far og uten mor, uten dagers begynnelse eller livets slutt.”

³³ Og jeg tenkte, kanskje, denne morgenen, at det ville være passende å åpne dette fantastiske Brevet igjen, siden vi har bakgrunnen for det vi ønsker å si, i de tidligere lesningene. Og når vi hopper over det 10. kapitlet og det 9. kapitlet, som er offerlovene, så kommer vi inn på et sted av “tro”. Og her i Hebreerbrevet, det 11. kapitlet, og begynner med det 23. verset, leser vi Det slik:

Ved tro ble Moses gjemt av sine foreldre i tre måneder etter at han var født, fordi de så at han var et vakkert barn. Og de fryktet ikke kongens befaling.

Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles sønn av Faraos datter.

Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden.

Han holdt Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt. . . . og så fram til lønnen.

Ved tro forlot han Egypt uten å frykte kongens vrede. For han holdt ut, som om han så Ham som usynlig.

³⁴ Jeg ønsker å ta emnet denne morgenen, “velge ved tro”. Og jeg vil ta for en tekst, de tre første ordene av det 23. kapitlet, *Ved tro, Moses*. Og, “velge ved tro,” i omtrent alt vi gjør, må vi velge ved tro. Og alt vi ser at Moses gjorde, som er verdt å gjenta, var ved tro; ikke ved beskuelse, men ved tro.

³⁵ Og grunnen til at jeg har valgt dette denne morgenen, for menigheten i denne tilstanden, er fordi vi i våre . . . selv i skolene våre og omkring, har vi hatt så mye vitenskapelig undervisning. På grunn av dette har vi trukket folket bort fra troen. Nå, tro er ikke bevist av vitenskap. Tro er det vitenskapen ikke ser. Og vi . . . Hvis vi noen gang mister denne herlige troen, da er vi fullstendig i mørket . . . uansett hvor godt vi er utdannet, hvordan vi kunne forklare Guds Ord, til å passe vår egen måte å tro på.

36 Det er ingen måte å noensinne behage Gud på, uten ved tro. Skriften sier det tydelig slik, og det er ved tro. "Og uten tro", sier Skriften, "er det umulig å behage Gud."

37 Så hvis troen er uenig med vitenskapen, og vitenskapen er uenig med troen, som setter dem på—på kant med hverandre, da må vi ta et valg som Moses gjorde. Ved tro tror vi!

38 Nå, hvis vi mister troen, så vil vi aldri få en bønn besvart av Gud. "For den som kommer til Gud, må først tro at Han er, og belønner dem som søker Ham med iver." Så, hvis vi mister troen, blir våre bønner annullert; vi kommer ingen vei.

39 Så det er alt vi kan tenke på, denne morgenen, er å holde fast på troen. Så hvis vi mister troen, er alt vårt håp borte. Og hvis vi mister troen, er hele vår åndelige virkelighet borte. For du kan ikke ha tro på ting du ser, for alt du ser er forgjengelig.

40 Hvis vi ser på en stor person, en stor forkynner eller en stor menighet, vil de alle gå til grunne en dag. Og hvis vi ser på en stor nasjon, eller et stort våpen, vil de alle gå til grunne, en dag. Og derfor må vi leve i tro, ved de tingene som vitenskapen ikke erklærer. Det er ved tro vi tror.

41 Nå, vi mister vår herlighet hvis vi mister troen. Nå, hvis vi kommer bort fra troen, så fører vi menigheten inn i en intellektuell sfære.

42 Og mange ganger har det blitt ansett blant mennesker, at fordi en menighet var stor, og de hadde flotte kirker, store tårn og en stor, mange velkledde og velstelte mennesker, og med en god økonomi, så de hadde råd til slike ting, vi, mange ganger, trodde at det var inspirerende, at denne bestemte kirken måtte være inspirert. Eller, vi har ofte omtalt forskjellige forkynnere som kommer ut på misjonsmarken og samler store folkemengder, og vi tenker noen ganger, at de er tegnene på inspirasjon. Men det er ikke sannheten i det hele tatt. Det er menneskelig inspirasjon.

43 Men den virkelige inspirasjonen kommer ved å gjøre Guds vilje. Skjønner? Enten det er en, eller bare en håndfull. Enten det er en stor kirke eller en liten kirke, det spiller ingen rolle. Enten han er en stor, veltalende foredragsholder, eller bare en mann som knapt kan alfabetet, spiller det ingen rolle. Det avhenger av budskapet han kommer med, om det er inspirert av Guds Ord, eller, er det inspirert av intellektuelle forestillinger fra menneskelig inspirasjon?

44 Noen mennesker kan bli inspirert på grunn av en veltalende taler. Det gjør det ikke riktig. Noen ganger blir de inspirert fordi mannen er så skolert at han klarer å gjøre poenget sitt overbevisende. Det betyr ikke at det er fra Gud. Skjønner?

45 Det er bare gjennom Guds evigvarende, Evige, velsignede Ord at vi kan motta inspirasjon, og det er gitt av Den Hellige Ånd. Ved tro mottar vi det.

46 La oss nå tenke på Moses og denne viktige tiden av hans liv. Og vi leser tilbake om hans fødsel, og hvordan Gud hadde tatt vare på ham, men det kom en tid i Moses' liv da han måtte ta valg. Hvis vi leser riktig, finner vi ut at han var sønn av Faraos datter og var arving til tronen, og ville ha blitt neste farao i Egypt. Så la han merke til da han så seg rundt, etter at han var blitt voksen og nådd ansvarsalderen, og der var disse slavene som arbeidet ute i gjørmehullene. Og Moses, da han så gjennom vinduene i palasset, på de samme slavene som Farao så på, men hvilken forskjell det var i måten de så på.

47 Jeg vil bygge videre på den tanken denne morgenen, i noen få minutter, og må Himmelens Gud la det trenge inn i hvert hjerte her. Det er måten du ser på ting, som gjør forskjellen.

48 Den store evangelisten, John Sproul, som ble omvendt under broder Bosworths tjeneste, som mange av dere husker for mange år siden, fra Old Glory Barn. Han sa at han tok en tur en dag, før hans elskede følgesvenn og kone døde. De var i La Salle, Lorraine, Frankrike. Og jeg hadde privilegiet å besøke det samme stedet. Og guiden tok dem ut gjennom hagene og viste dem forskjellige ting. Og de kom over en bestemt statue av Herren Jesus, korsfestelsen. Og herr Sproul stod på avstand og kikket på den, han og kona hans, og i hjertene sine kritiserte de det kunstneren måtte ha hatt i tankene, eller billedhuggeren, rettere sagt, da han hugget ut av en stein, en så forferdelig ting til å representere lidelsen og kjærligheten og medlidenheten til Herren Jesus, og hvordan det så helt forferdelig og opphakkert ut. Og guiden kom bort til herr Sproul, og han sa: "Sir, jeg antar at du kritiserer denne statuen av Herren Jesus."

Og han sa: "Jeg gjør det."

49 Og han sa: "Jeg er ikke det minste overrasket, for de fleste som ser på den, de kritiserer den først."

50 Og herr Sproul sa: "Vel, jeg får verken medlidenhet eller inspirasjon av å se på noe slikt, så jeg lurar på hvorfor billedhuggeren gjorde den slik."

51 "Og billedhuggeren. . ." Sa: "Herr Sproul, denne statuen er helt i orden, og billedhuggeren hadde det rette i tankene. Men problemet ligger hos deg. Det er måten du ser på den." Han tok han og kona i hånden og førte dem ned til et alter ved foten av dette korset. Og han sa: "Nå, herr Sproul, se opp nå." Og da han så opp, sa han at hjertet nesten stoppet i ham. For en forskjell det var å stå der på avstand og se på den på *den* måten, og å komme ned og se på den slik den ble laget for å bli sett på.

52 Og det er slik Gud er. Det er slik troen er. Det er måten du ser det på. Hvis du ser på det som en slags historisk Bibel, noe som skjedde i gamledager, vil du aldri kunne finne den sanne verdien av Bibelen. Det er meningen at du skal gå ned på dine

knær og adlyde budene i denne Bibelen, og se på Den gjennom Den Hellige Ånds øyne.

⁵³ Jeg vil spørre denne forsamlingen denne morgenen. Hva gagner en historisk Gud oss i dag hvis Han ikke er den samme Gud? Hva gagner en Gud, som tok Moses og lot ham gjøre de miraklene han gjorde, hva ville det gagne oss å lese om en slik Gud hvis Han ikke er Den samme i dag? Hva gagner en Gud som kunne utfri hebreerbarna fra den brennende ildovnen, hvis Han ikke er den samme Gud i dag? Hva gagner en Gud som dømte mellom rett og galt i en svunnen tid, og straffet det gale og velsignet det rette, hvis Han ikke er den samme Gud i dag? Hva går vi i kirken for? Hvorfor avholder vi oss fra verdens ting, hvis Han ikke er den samme Gud med den samme dommen, og med den samme oppfatningen som Han alltid har hatt? Hva ville det gagne med en Gud som kunne berøre en kvinnes hånd, med en brennende feber, og feberen stanset, hvis Han ikke er den samme Gud i dag? Hva ville det gagne å tjene en Gud som kunne kalle Sin venn fra en grav, etter å ha vært død i fire dager, hvis Han ikke er den samme Gud i dag?

⁵⁴ Ved tro tror vi at Han en strålende dag vil kalle oss fra jorden, selv om vi er en skje med aske igjen. Hvordan beviser vi det? Vi beviser det ikke. Vi tror det. Vi blir ikke bedt om å bevise noe. Vi blir bedt om å tro det.

⁵⁵ Ved tro gjorde Moses *slik-og-slik*. Og da Moses, som en ung mann, så gjennom palassvinduet, på slavene, så han den samme flokken med sølete, skitne, gjørmete slaver som Farao så.

⁵⁶ Og da Farao så på dem og egypterne, var de ikke annet enn en flokk med slaver. Det var alt de dugde til; bare å være menneskelig gjørmearbeidere, å lage murstein til fordel for byene som Farao bygde. Det var slik egypterne og Farao så på slavene.

⁵⁷ Men Moses, da han så på dem, var det et annet blikk Moses hadde. Da han gikk forbi vinduet og så de dype furene i ansiktene deres, tårene som rant nedover kinnene deres, og de bøyde kroppene deres, så han på dem som Guds folk. Han så ikke på dem som slaver. Han så på dem som Guds utvalgte folk.

⁵⁸ Og, åh, som når jeg drar omkring, fra land til land, og fra nasjon til nasjon og forkynner! Siden jeg forlot dørene til dette lille tabernaklet, som er en interdenominell institusjon, uten noen lov utenom kjærlighet, ingen bok utenom Bibelen, og ingen trosbekjennelse utenom Kristus, har jeg prøvd å se på Guds barn, og på de forkastede, som Guds utkårede og utvalgte folk. Jeg spør dem ikke om de tilhører Branham Tabernacle. Jeg spør dem ikke om de er metodister, eller om de er presbyterianere, eller om de er pinsevenner, eller nasareere, eller Pilgrim Holiness. Jeg ønsker bare å se på dem som Guds folk. Og ser deres gjerninger og handlinger, at de er Herren Guds tjenere. Og hjertet mitt ønsker fellesskap med dem, uansett hvilket merke de har. Jeg

bare lengter etter fellesskapet deres. Jeg elsker dem fordi jeg vet at de er Guds folk.

⁵⁹ Når jeg ser en kvinne komme nedover gaten, med et langt skjørt, og håret satt opp pent i nakken, og—og en anstendig kjole på; og jeg ser en annen ung dame, kanskje på samme alder, med en liten shorts på; i utseende kan hun være dobbelt så pen som kvinnen med det lange håret, slik verden ser det, men jeg tar parti med den jenta som er kledd som en kristen. Selv om de ville le av henne og kalle henne en fanatiker, vil jeg likevel velge min side. Hun er kanskje ikke så pen som den andre jenta, i trekkene, men hun ser noe. Ved tro ser hun Ham Som er usynlig, Han som veileder livet hennes.

⁶⁰ Når jeg ser en mann på jobben som blir kalt “diakon” eller “predikant” eller “en fanatiker”, fordi han nekter å røyke og drikke øl og gå på dans som de andre, og han blir kalt “en fanatiker”, så føler mitt hjerte med ham. Han er min broder, nede på denne Egyptens jord, som gjør at hjertet vårt lengter etter å omfavne ham og si: “Broder, vi er pilegrimer og fremmede i dette landet, og jeg lengter etter å ha fellesskap med deg.”

Moses måtte ta et valg, å velge ved tro.

⁶¹ Hvor mange unge menn hadde grepet muligheten straks, til å være sønn av Faraos datter! Hvor mange unge menn ville ha grepet muligheten som Moses hadde, til å nyte verdens fornøyer og glans, å bli kongen av Egypt, å ha hele verden for sine føtter! “Så tåpelig”, må de unge mennene på hans tid ha tenkt, “da Moses valgte å ta sin plass sammen med Guds plagede og lidende folk.”

⁶² Hvorfor gjorde han det? Ved tro, da han løftet øynene sine, så han forbi denne verdens glamour. Han så forbi syndens nytelser. Og Bibelen sier at han holdt ut som om han så Ham Som var usynlig, ved tro, og han tok et valg om å tjene denne Gud uansett hva som skjedde.

⁶³ Det har ikke forandret seg. Mange av oss kunne gå til det vi ville kalle en bedre bygning. Vi kunne kanskje glede oss over fellesskapet og gleden ved å sitte på en bedre kirkebenk. Vi kunne bli mer populære, å drikke og røyke, og kle oss og oppføre oss som verden. Men hva er i veien? Du har løftet øynene dine, og ved tro ser du Ham Som er usynlig, og har tatt din plass med de forkastede og såkalte hallelujakristne i tiden. For ved tro ser vi Ham Som er usynlig, og velger å utholde forfølgelsene og lidelsene.

⁶⁴ Jeg vil ikke si til folk at de skal velge å bli plaget. Jeg sier ikke at du skal velge lidelse. Det ville ikke være en menneskelig ting å gjøre. Men hvis lidelse ligger i pliktens vei, så la oss ta det som det kommer. Jeg vil ikke at du skal gjøre noe for at noen skal gjøre narr av deg. Jeg vil ikke at du skal si forskjellige ting, at: “Jeg er en . . . Jeg tilhører en menighet som ikke tror på *det-og-*

det, i verdens”, og sånne ting, bare for å få folk til å gjøre narr av deg. Du forårsaker det selv. Jeg vil ikke si at du skal gå ut her og bære deg og gjøre noe radikalt. Jeg vil ikke at du skal gjøre det, slik at noen vil si at du er en fanatiker. Du fører det over deg selv. Men hvis det ligger i din plikts vei overfor Gud, la verden si hva de vil. Du lever videre.

Du tar et valg. Hver mann og kvinne må gjøre dette.

⁶⁵ Hva om Faraos kunne ha sett det Moses så? Han så folkets lidelser. Han visste hvilken pris som måtte betales. Men ved tro valgte han det, i stedet for å ha syndens nytelser.

⁶⁶ Det er kanskje små, unge damer som sitter her, som strålende, unge kvinner. Verden ønsker å si til deg: “Gjør *så-og-så*. Du er vakker. Kroppen din er så pent formet. Du burde vise den.”

⁶⁷ Men, min søster, løft øynene dine og se forbi det, til Ham som sa: “Det er en vederstyggelighet for en kvinne å kle seg i mannsklær.”

⁶⁸ Hvis mennene i fellesskapet ditt, hvis kvinnene du omgås, sier: “Klipp av det lange håret. Det vil bli kulere. Det vil bli *dette, det* eller *hint*.” Eller: “Det vil kle deg bedre.” Ikke hør på det!

⁶⁹ Du løfter øynene dine og ved troen ser du Ham som sa: “Kvinnens hår er hennes ære, og hun skal ikke klippe det.”

⁷⁰ Hvis de sier: “Det ville være populært. Du ville kommet på bedre fot med jobben din, eller sjefen din, hvis du tar en selskapeleg drink. Hvis du ville røyke sigaretter som resten av kvinnene, ville du stått sterkere sosialt i nabolaget ditt.”

⁷¹ Løft øynene dine ved tro og se på Ham Som sa: “Vanærer du denne kroppen, så vil Jeg ødelegge den.” Ved tro tror vi disse tingene. Det er ingenting du har sett. Det er noe du tror på. Ved tro gjorde Moses det.

⁷² Og i denne trosvandringen kommer det en tid da det må gjøres et valg.

⁷³ Lot gjorde den triste feilen som vi gjør. Mange ganger velger vi for vårt eget beste. Vi velger ting som vil gjøre det bedre.

⁷⁴ Noen ganger, hvis det oppstår litt småkrangel i menigheten, og noen sier: “Vel, diakonen eller pastoren er på denne siden.” Ikke se på det. Se på hva som er rettferdig. Få den tingen ut og la dem forsones seg. Det er gudfryktig.

⁷⁵ Det er et valg. Og vi velger for oss selv. Vi velger noe som er til vårt eget beste.

⁷⁶ Men Moses valgte lidelsene og vanæren, for at han kunne vandre med Guds folk. Tenk på det nå. Lytt til det. “Valgte Guds folks lidelser og regnet det som en større rikdom, for han holdt ut som om han så Ham Som var usynlig.”

Nå, Lot måtte ta et valg en gang.

77 Og kanskje er det menn og kvinner som sitter her denne morgenen, som vil ta sitt endelige valg. Du er i dag det du er, fordi du for mange år siden valgte å være det du er nå. Og det du velger nå i dag vil avgjøre hva du vil være om fem år. Fem år fra i dag kan du være en misjonær. Fem år fra i dag kan du være en kjent kristen.

78 Eller, fem år fra i dag kan du være i helvete, fordi du tok en feil beslutning. Fem år fra i dag kan du rengjøre spyttebakker på en bar. Fem år fra i dag kan du være en prostituert på gaten.

79 Eller du kan være en mann eller en kvinne som er—som er til gagn for ethvert samfunn, på grunn av ditt valg for Kristus. Fem år fra i dag kan du være i Herligheten, gått i Bortrykkelsen, fordi du tok ditt valg i dag.

80 Men du må velge. Og ikke se på det du ser. Velg det du ser ved tro. Det er det eneste som vil telle, er hva du velger i tro.

81 Lot, da han måtte ta et valg. Abraham lot Lot ta sitt valg.

82 Og Gud lar deg ta ditt valg. “Velg i dag hvem du skal tjene.” I Edens hage var det et tre av—av kunnskap, og et Livets Tre. Mennesket fikk privilegiet å velge det han ønsket. Og slik er det i dag. Du har fått ditt privilegium, du har fått fri vilje til å velge det du ønsker å velge.

83 Mitt råd til deg, er, ikke se på de moderne tingene rundt deg, og populariteten og glamouren som du kunne oppnå. Men velg heller ved tro, Ham som ga løftet om at Han en dag vil komme og rette opp i alle urettferdigheter, og vil gi deg Evig Liv og reise deg opp. Uansett om du tar den foraktede veien med Herrens få, ta det valget. Hvis det er problemer for hånden, hvis det er problemer i landet, hvis det er problemer i menigheten, hvis det er problemer i hjemmet, uansett hvor det er, ta ditt valg: “Ved tro vil jeg tjene Gud. Jeg vil ydmyke hjertet mitt i Hans Nærvær. Jeg vil velge veien med Guds barn. Jeg ser at de blir foraktet og forkastet og utestengt og gjort narr av, men jeg vil likevel stå på min plikts post. Jeg vil stå rett der. Og når de gråter, vil jeg gråte med dem. Og når det er sorg, skal jeg sørge med dem. Slik de lever, vil jeg leve.”

84 Slik som Naomi sa . . . Eller, Rut sa til Naomi: “Dine veier er mine veier. Mine veier er dine veier. Der du bor, vil jeg bo. Der du går, vil jeg gå. Den Gud du tjener, skal være min Gud.” Ta det valget, selv om det trekker selve huden av samvittigheten din, når du tror at du er noen. La deg bli ribbet og velg veien med Herrens foraktede få, og vær trofast på tjenestefeltet og på pliktens post.

85 Lot kikket seg rundt. Han sa: “Jeg har et valg.” Og han så mot Sodoma. Han så at de gode beiteområdene var bedre enn det Abraham så, og der Abraham var. Han så mulighetene til å la storfeet sitt beite, for å få fetere og bedre storfe.

⁸⁶ Jeg håper jeg ikke sårer noen. Men det har vært holdningen til altfor mange predikanter, å gå på kompromiss med Evangeliet, og tenker at de vil få mer penger ved det. [Broder Branham klapper i hendene tre ganger—Red.] En matbillett! Jeg vil heller bo i det ufruktbare landet, spise, drikke fra en bekk og spise kjeks, enn å gå på akkord med overbevisningen om min tro på den levende Guds Ord. Jeg velger min vei.

⁸⁷ Noen av dem sa: “Billy, hva er i veien med møtet ditt, siden det er for mange pinsevenner på det.” En forkynner fra et stort kirkesamfunn sa det.

Jeg sa: “Vil kirkesamfunnet ditt sponse møtet mitt?”

⁸⁸ For ikke lenge siden, tror jeg det var en artikkel i *Look*-magasinet. Og forfatteren sa der, snakket om pinsevennene. Han sa: “Pinsemenigheten er den raskest voksende menigheten i verden i dag.” Hvorfor? Det er fordi menn og kvinner har løftet blikket og sett i det fjerne.

⁸⁹ Og forfatteren roste også pinsevennene. Åh, selvfølgelig, sa han: “Det var noen av dem som ble radikale, og så videre. Men metodistene tilber en trosbekjennelse. De tilber Gud ved en trosbekjennelse. Baptistene gjør det samme, og presbyterianerne. Men pinsevennene tilber etter Bibelen.”

⁹⁰ Ved tro ser vi løftet. Jeg tar parti med dem, uansett hvor mye de er foraktet, er jeg likevel en av dem. Selv om de blir gjort narr av og har sine opp-og-nedturer, som Israel hadde, vil jeg aldri stå sammen med den falske profeten ved fjellsiden, en Bileam, og prøve å forbanne det Gud har velsignet. Fordi, i den leiren er det en slått Klippe og et blodig Offer og en Ildstøtte. Uansett hva de er i, fører den dem til seier, og de må oppnå det, fordi de er løftesfolket som vandrer ved tro. Selv om de ikke er et kirkesamfunn, de var vandrere, og det samme er Guds folk. Men jeg vil slå lag med dem, slutte meg til dem i deres rekker; ikke i deres trossamfunn, men i deres fellesskap rundt Guds Evige Ånds sannheter, for ved tro har jeg mottatt Den Hellige Ånds dåp. Gud hjelpe meg til alltid å ha den holdningen.

⁹¹ Merk dere det. Da de gikk videre, oppdager vi at Lot så mulighetene for et—et fetere storfe. Mange ser mulighetene for en fetere lommebok. Mange ser mulighetene for en bedre sosial status. Han så mulighetene for noen ekstra dollar. Han så mulighetene til å bli byens borgermester. Siden han var en fremmed og en ganske smart mann, som han var: “Kanskje jeg blir byens viktigste mann.” Han så mulighetene fordi de lå foran ham. Men han så ikke ilden som skulle ødelegge landet. Han forsonte seg ikke med at landet var fullt av synd, og at Gud måtte ødelegge det.

⁹² Og i dag prøver folk å forsone seg ved å si: “Er du . . . ?”

Jeg vil si: “Er du en kristen?”

93 De sier: “Jeg er en amerikaner.” Det har ikke mer med saken å gjøre enn å prøve å si til en kråke at han var en frosk. Det har ingenting med saken å gjøre. [Broder Branham klapper i hendene en gang—Red.]

94 Hun kommer til å bli ødelagt, fordi Gud er rettferdig. Og hvis Amerika kommer unna med syndene sine, vil den rettferdige og suverene, hellige Gud være forpliktet til—til å gjenoppreise Sodoma og Gomorra, og be dem om tilgivelse for å ha brent dem opp, på grunn av deres synd; hvis Han lar oss komme unna med det.

95 Hvis Han lar dere komme til Himmelen på grunnlag av deres urettferdige gjerninger, må Han reise opp Ananias og Saffira og gi dem en mulighet til. Det ville Han absolutt. Men Han er rettferdig. Ananias så pengene sine. Peter så Kristus.

96 Åh, du! Lot så ikke ødeleggelsen av barna sine på det stedet.

97 Mange av dere, i dag, klynger dere til disse gamle, formelle trosbekjennelsene og slikt, dere ser ikke ungdomskriminaliteten og ødeleggelsen av barna deres. Du ser ikke datteren din på et bordell. Du ser ikke at sønnen din er full, eller sitter og spiller kort et sted.

98 “Fordi hun har rikelig med vann.” Og synd blir ikke berørt. Han så ikke at hans kone, lederen for alle foreningene, ble til en saltstøtte, da han kikket. Han så ikke at han bare på nære nippet reddet livet, til en liten by et sted. Han så det ikke, fordi han så bare på det han så foran seg.

99 Men Abraham, han la ikke merke til landet som hadde rikelig med vann, for han løftet øynene og så morgendagen, for han ville arve alle ting. Den sanne kristne i dag løfter øynene og ser Kristi løfte: “Salige er de saktmodige, for de skal arve alle ting. De skal arve jorden.” Den sanne kristne ser opp i tro og ser det. Kall ham hva du vil. Han løftet øynene. Og da han gjorde det, sa Gud: “Abraham, gå gjennom landet, alt sammen er ditt.” Ved tro gjorde Abraham dette; den samme troen som Moses hadde.

100 Det ble skrevet av en kommentator som sa dette. Jeg syntes det var så vakre ord. At Abra- . . . “Moses tok det beste av verden og la det på en vektskål; og det verste av religion, og la det på den andre vektskålen; og det verste av religion veide tyngre enn det beste i verden.”

101 Slik er det i dag, at hvis vi blir kalt hva som helst, “fanatikere”, eller “Guddommelig helbredere”, eller “hallelujakristne”, eller hva enn de vil kalle det. Det verste vi er, vil veie tyngre enn det beste verden kan tilby. Vil ikke bli kalt “gammeldags, gammel stabeis, fanatiker.” Det vil veie tyngre enn det beste djevelen kan tilby deg. Det vil det uten tvil.

102 Moses høyaktet Kristi vanære. Han forutså Kristus. Senere talte han noen mektige inspirerende ord om Ham. “Se, Herren

deres Gud skal reise opp en profet som meg.” Han visste. Han forutså Ham, og han anså Hans vanære som større rikdom enn all verdens prakt.

¹⁰³ Kristne venn, i dag, kan du ikke gjøre det? Og all verdens prakt og popularitet, ved tro ser vi Ham som lovet. Og den verste i menigheten i dag, i all sin tilstand, likevel vil Den veie tyngre enn alt djevelen kan tilby deg. Hvis vi er revet i filler, hvis vi er knust i stykker, hvis vi er forvirret og splittet opp i denominasjoner og fanatisme, vil det veie tyngre enn alt djevelen kan tilby deg. Ja visst.

¹⁰⁴ Han anså Kristi vanære for større rikdom enn alle rikdommene i Egypt. Da måtte han gjøre noe. Han ga avkall på Egypt. Åh, jeg elsker det ordet. Han ga avkall på Egypt. Ser dere, han så gjennom det samme vinduet, men han så annerledes enn Farao. Hva om Farao kunne ha sett sin ende? Hva om Farao hadde sett nasjonen sin drukne? Moses så det. Hvordan? Ved vitenskap? Ved tro så Moses det. Alt han gjorde, var ved tro, for Gud lovet Abraham, hans far, at Han ville—Han ville besøke denne nasjonen etter fire hundre år og føre dem ut. Og ved tro, trodde Moses på Ordet som Gud sa, og visste selv, som ved tro, at han var den valgte lederen som skulle føre dem ut. Han visste hvor han var. Han tok sin plass i sølegropene, som en gjørmearbeider, og regnet Kristi vanære for større rikdom enn å sitte på Egypts trone. Han tok . . . Han sa aldri: “Jeg føler med det.” Han tok deres plass og gikk sammen med dem! Ære til . . . Han tok deres plass. Vi gikk sammen med dem.

¹⁰⁵ Ikke rart at den inspirerte forfatteren sa:

Jeg tar veien med Herrens foraktede få.
Jeg har startet med Jesus, nå går jeg hele veien.
Jeg er på vei til Kanaans land. (Ja visst.)

¹⁰⁶ Moses. Det ble sagt av en at Moses heller hadde, da han kunne ha blitt sønn av Farao og oppnådd verdens prakt, ville han heller være en sønn av Abraham enn å være sønn av Farao. En sønn av Abraham, den foraktede, enn å være sønn av Farao, kongen.

¹⁰⁷ Jeg vil heller være sønn av Herren Jesus og Hans medtjener, og ta min plass med de forkastede menneskene i denne verden, enn å være president for dette store Amerikas forente stater, eller å være en Elvis Presley, eller en Pat Boone, eller hvem som helst. Jeg velger min vei.

¹⁰⁸ Unge damer bør velge sin vei. I stedet for å være en—en Mary Pickford, eller en eller annen stor filmstjerne, en eller annen glamourjente, velg veien med Herrens foraktede få.

¹⁰⁹ Jeg vil heller være en forkynner på talerstolen og forkynne Kristi uransakelige rikdommer, enn å være en Hollywood-filmstjerne, eller den største personen på jorden. Hvis jeg måtte spise magert, tigge eller hva enn jeg måtte gjøre, ville jeg velge

veien sammen med Herrens folk. Ved tro gjør jeg det. Jeg har blitt tilbudt muligheter. Men ved Guds nåde ser jeg fremdeles ved tro.

Ved tro kan jeg se det langt unna;
 Og vår Far venter på andre side av veien,
 For å forberede en bolig til oss Der.

110 En skatteoppkrever sa her om dagen: “Hvorfor ga du hjemmet ditt til den menigheten? Hva fikk deg til å gi et hjem til tjuefem tusen dollar til det lille, tarvelige tabernaklet?”

111 Jeg sa: “Det var ikke for kirken jeg gjorde det. Det er menneskene som er der.” Jeg har ingenting av denne verdens gods. Hver krone jeg noen sinne har tatt imot, er gitt til denne menigheten. Hvorfor? Min tro er på Gud, og ikke på tingene i denne verden. Sinnet mitt er rettet mot det som er der oppe. Og jeg tror det er likt for dere, hvis dere har det rett med Gud. Det er sant at du er det. Vi tar imot ved tro. Vi tror på Gud ved tro.

112 Moses, han måtte ta et valg. Og så måtte han, etter å ha tatt et valg, måtte han stride for troen, for han fryktet ikke for kongens vrede. Nå, menneskelig sett, hadde han rett til å frykte vreden. Han hadde rett til å frykte kongens vrede, men han gjorde det ikke. Han gjorde det ikke, fordi han hadde en jobb å gjøre, og han var på sin plikts post. Og han brydde seg ikke om hva kongen sa om det. Han valgte sin vei like fullt.

113 Nå, Faraos, selvfølgelig, når han ser at han er beseiret, ønsket han å gi Moses og barna . . . Han sa: “Ja vel, jeg skal fortelle deg hva jeg skal gjøre. Dere bare blir i landet og drar ut og ofrer til deres Gud.”

114 Det er slik djevelen arbeider. “Å, du kan være religiøs. Hvorfor går du ikke bort og melder deg inn i en menighet? Du trenger ikke gjøre alle disse tingene.” En mann sier til sin kone . . .

115 Kona sier: “Min mann, jeg ble frelst. Ikke mer manikyr, eller leppestift og sånt. Ikke mer av dette. Ikke flere fester. Ikke mer av disse foreningene. Jeg er ferdig med det! Jeg vil bruke tiden min til å lese Ordet, ta hånd om hjemmet.”

116 “Hør nå her, kjære. Du, du kan være religiøs, det er greit. Hør nå her, gå du—du bort *hit*. Du har feil menighet.”

117 Nei, det har du ikke. Du har den rette. Hvis du har en predikant som vil forkynne det for deg, bør du holde deg til den. Søk gjennom Skriftene og finn ut om det er riktig.

118 “Åh,” sa: “gå bort *hit*. De trenger ikke—de trenger ikke gjøre det her borte. Skjønner? De gjør ikke dette her borte.” Det er slik . . . “Bare gå så langt.” Men han vil ikke at du skal komme deg ut av landet. Det er slik djevelen gjør det. Han vil ikke at du skal komme deg ut av tingene i verden; bare ta med verden inn i menigheten.

119 Her om dagen, da jeg kom nedover veien, skrudde jeg på radioen. Og det var en—en sang, og jeg fortsatte å lytte, og jeg måtte høre gjennom nesten hele sangen før jeg kunne avgjøre om det absolutt var en religiøs sang, eller djevelen som prøver å bringe Guds ting ned på verdens nivå. Du kan ikke gjøre det! Gud være nådig!

120 Jeg bryr meg ikke hvor mange album Elvis Presley skriver, med alle de gode, religiøse sangene. Han er fortsatt besatt av djevelen. Han sendte flere barn til helvete, og av alle bevegelsene jeg vet om, i hele verden i denne tid. Pat Boone og resten av dem, han tilhørte Kristi menighet; og Elvis Presley, en pinsevevner; de er Judas Iskariot, i form av disse mennene. Djevelen prøver å bringe Guds høye ting, slik at de kan blande dem *her* nede. Folket vil ikke se opp over *dette*. De bare ser *her*, sier: “Vel, det er det samme.” Det er ikke det samme. Gå ut av landet.

121 Sa: “Dere kan bare gå et par dager. Og gå, bli i landet.” Selvfølgelig visste han at de ville komme tilbake. Så oppdaget han at det ikke ville fungere, derfor tenkte han ut noe annet. Han sa: “Jeg skal si deg hva dere skal gjøre. Dra ut hvor som helst dere vil, men la alle konene deres, alle barna deres og alt storfeet deres være igjen *her*. La dem være igjen *her*, og dere kan dra ut.” For, han visste at de hadde eiendeler der, som ville lokke dem tilbake.

122 Og det er det djevelen sier til deg. Bare så lenge du lar noen av verdens ting henge ved deg, du fremdeles vil røyke, du vil drikke, du vil kle deg som verden, da er djevelen fornøyd.

123 Jeg hører så mye om å falle ifra. Jeg tror ikke det er så mye frafall som folk tror det er. De lar bare for mange eiendeler være igjen i Egypt, som vil lokke dem tilbake, det er alt. Frafall er ikke det de sier det er. Du har latt for mye av verden bli igjen bak der, som lokker deg.

124 Broder, jeg sier deg, da Israel gjorde seg klar ved midnatt, så hadde de pakket sammen alt de eide i denne verden og var klare til å dra.

125 Gud send oss en slik vekkelse. Vi pakker sammen alt og gjør oss klare til å dra. Midnattsropet kommer: “Gå ut for å møte Ham.” Du bør ha pakket alt sammen. Du bør ikke ha noe i denne verden, som lokker deg tilbake, noen bånd som holder deg nede. Pakk sammen. La oss gjøre oss klare. Vi skal reise.

126 Og vet dere hva? Jeg sier dere, at de var så trofaste mot Gud, at Farao ble så opprørt ved midnatt, at han sa: “Kom deg ut! Kom deg ut, og gå din vei. Ta alt du har og dra!”

127 Jeg er så glad for at et menneske kan leve så nær Gud, at djevelen ikke vet hva han skal gjøre med ham. Det er riktig. Kom deg ut! Kom i gang! Adlyd Gud!

128 Ved tro så han løftet. Gjørmearbeider eller ikke gjørmearbeider, han valgte sin vei med Herrens foraktede få. Farao sa: "Ta alt du har, og kom deg ut herfra! Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre med deg." Han var så trofast mot Gud, ved tro.

129 Tro vil utføre mirakler, hvis du forblir trofast mot Gud. Ved tro ser vi Ham.

Tiden vår er ute; over tiden.

130 Men løft dine øyne ved tro denne morgenen. Ikke se på det som er rundt deg, denne nåtidens verden, men se og se Ham Som gir løftet. Bibelen sier: "Vi ser ikke alle ting fullkomment nå, men vi ser Jesus." Se på Ham denne morgenen, og dine veier vil bli forandret.

131 Mens vi bøyer våre hoder, bare et øyeblikk, for å be. Må Herren legge Sine velsignelser til Budskapet.

132 Tenk i hjertet ditt nå. Har du sett på tingene i verden? Ser du Jesus ved tro? Ser du på populariteten din, menigheten din? Hva din sosiale status er hos verden? Eller ser du Jesus, Som i medlidenhet satte Seg ved Majestetens høyre hånd i det Høye, Som led som en martyr, den rettferdige for de urettferdige? Kan du ikke løfte blikket og se Livets Tre der borte? Så forlat dette treet med vitenskap og kunnskap og tjen Ham.

133 Ønsker du å bli husket i bønn før jeg ber? Løft hendene for ethvert bønnebegjær du måtte ha behov for. Gud velsigne dere. Han ser alles hånd.

134 Hvis du er en synder, løft øynene dine og se nå. Hvis du har vært likegyldig, hvis dere har hatt litt uenigheter og små ting, hvilken rolle spiller det? Du kommer til å dø en av disse dagene. Hvilken dag? Kanskje i dag! Du vet ikke. En time fra nå kan du være i helvete, eller du kan være i Himmelen. Men du må velge nå. Hvis det er noe i livet ditt som ikke er riktig, så velg nå, ved tro.

135 Du sier: "Vel, hvis jeg bare kan få hevnet meg på henne! Hvis jeg kan få hevnet meg på ham!" Uansett hva de har gjort, velg Livet. Velg Livet.

136 For Jesus sa: "Hvis du ikke fra ditt hjerte tilgir hver person deres overtredelse, så vil heller ikke din Himmelske Far tilgi deg." Så bare kom så nær. Hvis det er ett nag i hjertet ditt mot noen person, synder eller troende, står du i fare for helvetes ild.

137 Løft øynene dine nå. Hva ser du, fienden din? Eller, ser du Frelseren din? Hva ser du på denne morgenen?

138 Hvis du er syk, og legen din sier at du ikke kan bli frisk, løft dine øyne mot korset, der Han ble såret for våre overtredelser, ved Hans sår ble vi helbredet. Ikke se på hva legen sier; han virker innenfor vitenskapen. Troen virker i sfæren av Ånd og Gud. La oss tenke på disse tingene nå mens du har løftet hendene. Gud så dem.

La oss be.

¹³⁹ Å Evige Gud, i denne tilbedelsens stillhet nå, etter at Budskapet har gått ut, la ikke disse frøene fra Ditt Ord, Herre, falle på steingrunn. La ikke Budskapet, Herre, falle i tistler, torner, slik at bekymringene i dette livet (som Lot) får kvele det, og til slutt bli kastet bort. Men, Å velsignede Gud, la det falle i god, fruktbar jord, i angrende hjerter. Og i mitt, også, Herre, slik at vi alle kan se gjennom Guds briller, og se den forkastede Menigheten til Herren Jesus, det forkastede folket, den forkastede veien, og må vi vandre på denne herlige veien.

¹⁴⁰ Slik som Moses, han visste ikke hvor han skulle. Folket visste ikke hvor de skulle. De visste ikke hvilken vei de skulle gå. De bare la i vei.

¹⁴¹ Og, Å Herre Gud, mens denne vakre salmen blir spilt, kan vi ved troen se det Landet i det fjerne. La det skje akkurat nå, at menn og kvinner her inne ikke vil tenke på hva verden kommer til å si, eller hvordan de går. Må de bare reise seg i sin ånd og gå.

¹⁴² Moses fulgte Lyset, og Det ledet ham til løfteslandet. Uten å vite hvor han gikk, men han bare vandret i Lyset, til det landet som var lysere enn dagen.

¹⁴³ Gi, Herre, i dag, at mange her vil vandre i Skriftens Lys og i Den Hellige Ånds fellesskap og med Menigheten; Menigheten, den Førstefødte, de nyfødte babyene som har mottatt Kristus, og blitt fylt med Den Hellige Ånd, ledet av Ånden. Må vi vandre i dette fellesskapet sammen, omgitt av Guds sannheter, og tjene Ham i dåpen, i lydighet mot Hans død, begravelse og oppstandelse. Må vi tjene Ham i Hans påbud: "Bli i Jerusalem til dere blir ikledd Kraft fra det Høye." Må vi tjene Ham i Guddommelig helbredelse og be for de syke. Må vi tjene Ham i nattverden, bryte brødet i hjertets enhet, og ha fellesskap rundt Guds Ord. Må vi tjene Ham i alle Hans Guddommelige sannheter, inntil Landet kommer til syne. Gi det, Herre. Hør bønnen vår idet vi overgir det hele til Deg nå, i Herren Jesu Navn.

¹⁴⁴ Nå med hodene våre bøyd, stille, rolig, la oss bare synge denne sangen. Nå, dette er tilbedelse. Budskapet er over. Ingen drar. Bare vær stille. La oss tilbe.

¹⁴⁵ Budskapet er korrigerende. Tenk nå gjennom hva du har gjort, hva du burde ha gjort, hva som gjorde deg til det du er i dag. Det som gjør at du føler deg fordømt i dag, er fordi du gjorde noe i går. Hvordan vil det bli i morgen? Gjør det rett i dag, så vil du være fri i morgen. Skjønner? Du må ta et valg. Hvordan kan du gjøre det? "Ved tro gir jeg nå slipp på alt. Jeg gir slipp nå, og en dag skal jeg over Dit."

I den herlig tiden som kommer,
Skal vi møtes på den vakre . . .

Bare tilbe Herren i din ånd nå.

I den herlige tiden som kommer,
Skal vi møte den foraktede Menighet. (Mye
motstand, men vi skal møtes en dag.)

Til vår rause Far i det høye,
Vil vi gi vår hyllest av pris,
For Hans fantastiske kjærlighetsgave,
Og velsignelsene som helliggjør vår . . .

Med Herrens foraktede få, velger jeg ved tro.

I den herlige (i den herlige) tiden . . . (om litt)
Skal vi møtes på den vakre stranden; (om litt)
I den herlige (i den herlige) tiden som kommer,
Skal vi møtes på den vakre stranden.

Det er et Land som er . . .

Bare tilbe Ham. Dette er tilbedelsen.

. . . tro kan jeg se,

Ved tro tar jeg mitt valg.

Å, Faderen venter . . .

¹⁴⁶ Jeg ser alle Herrens sine der borte; broder George, broder
Seward, alle de hellige.

. . . oss et bosted Der. (Ja, Herre!)

Det herlige . . .

¹⁴⁷ Faren hennes, Howard, Edward, alle de gamle, hellige
vennene som valgte Veien, tilbake for lenge siden.

I den herlige (Ja, Herre!) tiden som kommer
(om litt),

Skal vi møtes på den vakre stranden.

Vi skal synge på den skjønne . . . (Å Gud!)

Velsignede, melodiose sanger, (Ære være Gud!)

. . . skal ikke sørge mer,

Ikke mer lengsel etter velsignelsene fra det
hvilefulle Stedet.

I den herlige tiden som kommer . . . (om litt)

Skal vi møtes på den vakre . . .

VED TRO, MOSES NOR58-0720M
(By Faith, Moses)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag morgen, 20. juli, 1958, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org